

 NANMEEBOOKS

กลับสู่โลกมนตราอีกครั้ง

เซ็ปติมัส ฮีป ปาฏิหาริย์หมายเลขเจ็ด

✠ เล่มพิเศษ ✠

คางคกมืด

SEPTIMUS HEAP: Darke Toad

การผจญภัยสุดพิเศษ
ของศิษย์เอกมือใหม่

Angie Sage เขียน Mark Zug ภาพประกอบ
พลอย โจนส์ แปล

เซปติมัส ฮีป
ปาฏิหาริย์หมายเลขเจ็ด

๙๙ เล่มพิเศษ ๙๙

คางคกมิด

SEPTIMUS HEAP: Darke Toad

Angie Sage เขียน Mark Zug ภาพประกอบ
พลอย โจนส์ แปล

 NANMEEBOOKS

นามมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์ จัดพิมพ์

Septimus Heap: The Darke Toad

เซ็ปติมัส ฮีป ปาฏิหาริย์หมายเลขเจ็ด ตอน คางคกมืด

Angie Sage เขียน

Mark Zug ภาพประกอบ

พลอย โจนส์ แปล

พรกวินทร์ แสงสินชัย บรรณาธิการ

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2557

ราคา 75 บาท

Original Title: Septimus Heap: The Darke Toad

Copyright © 2013 by Angie Sage

Thai language translation copyright © 2014 by Nanmeebooks Publications Co., Ltd.

Illustrations copyright © 2013 by Mark Zug

Jacket art © 2013 © by Mark Zug

Published by arrangement with HarperCollins *Children's Books*, a division of HarperCollins Publishers.

ALL RIGHTS RESERVED

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2557: สำนักพิมพ์นามมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

เสจ, แองจิ.

เซ็ปติมัส ฮีป ปาฏิหาริย์หมายเลขเจ็ด ตอน คางคกมืด. -- กรุงเทพฯ: นามมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์, 2557. 88 หน้า.

1. นวนิยายอเมริกัน. I. พลอย โจนส์, ผู้แปล, II. ชื่อเรื่อง.

813.54

ISBN 978-616-04-1827-5

ISBN 978-616-04-2260-9 (ฉบับ e-book)

กรรมการผู้จัดการ สุวดี จงสกลดัยวัฒนา **ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ** วาตรี สังสกลุข **ผู้จัดการสำนักพิมพ์** สุชาดา งามพัฒนจินดา **หัวหน้ากองบรรณาธิการ** อาจารย์ สุทธิโรจน์ **บรรณาธิการเล่ม** ณัฐชา กฤตนิรติชัย **หัวหน้ากองพิสูจน์อักษรและตรวจสอบ** ดวงพร วิทยธรรมรัตน์ **พิสูจน์อักษรและตรวจสอบ** อิตารัตน์ มิ่งขวัญ **กัฏฐา** บุษะ **ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม** เบญจลิ่งห์ สมบุญ **ผู้จัดการกองศิลปกรรม** กฤษดา เสงส์สงค์ **ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม** สุนันท์ เพชรขาว **ศิลปกรรม** พิมพ์พิศา คุรุธรรมณัฐ **คอมพิวเตอร่าฟัก** สุปรานี อกัยแสน **หัวหน้ากองประสานงานการผลิต** จรัสศรี พรหมเทพ **ประสานงานการผลิต** จักรทิพย์ กลัสสิณี **สำนักงาน** บริษัท นามมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์ จำกัด เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวง คลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919 e-mail: editorial@nanmeebooks.com

เพลตที่ พี.พี.เพลท แอนด์ พิล์ม โทร. 0-2274-7988 **พิมพ์ที่** H.N. Group โทร. 0-2295-3544 **จัดจำหน่ายทั่วประเทศ** บริษัท นามมีบุ๊คส์ จำกัด เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 www.nanmeebooks.com

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน อาทิ หน้ากระดาษสลับกัน หน้าซ้ำ หน้าขาดหาย

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนใหม่ให้ โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่ด้านบน

หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนำสำนักพิมพ์

ใครรู้สึกใจหายเมื่ออ่าน เช็ปติมัส ฮีป ปาฏิหาริย์หมายเลขเจ็ด
เล่มสุดท้ายจบลงบ้าง

หลังจากที่แองจี้ เสง ประกาศขายการเขียนหนังสือชุดนี้จาก
สามเล่มจบไปเป็นเจ็ดเล่ม ผู้อ่านผู้หลงใหลในมนตราต่างก็ดีใจว่าเรื่องราว
ของเช็ปติมัสจะไม่จบลงเร็วอย่างที่คิด แต่ไม่มีอะไรคงอยู่ตลอดกาล (แม้
กระทั่งคาถาก็ยังมีเวลาเสื่อม ดังที่มาร์เซียกับเช็ปติมัสเคยแสดงให้เห็น
มาแล้ว) ในที่สุดแองจี้ก็เขียนเล่มสุดท้ายของเช็ปติมัสจบ ดังที่คุณได้
สัมผัสเรื่องราวไปใน **อานุภาพแห่งไฟ**

ทว่าเล่มสุดท้ายไม่ได้หมายถึงการลาจากเสมอไป แองจี้พาเช็ปติมัส
กลับมาหาคุณอีกในเล่มพิเศษ **คางคกมืด** ซึ่งบอกเล่าเรื่องราวระหว่าง
เล่มที่หนึ่ง **ทายาทราชินี** และเล่มที่สอง **มนตรามหาภัย** และคราวนี้เรา
ก็จะได้ลุ้นระทึกไปกับการผจญภัยของเช็ปติมัสกับมาร์เซียที่ไม่เคยมีใคร
รู้มาก่อน

ขอต้อนรับเข้าสู่โลกแห่งมนตรา...อีกครั้ง

แนนมีบัคส์พับลิเคชั่นส์

✧ I ✧

หลอก หรือ...

ล ปะ เปะ เปะ ไชมอน ฮีปเดินจุดไฟไปช้าๆ รอบหอสังเกตการณ์ ที่มีดลงทุกที เขาใช้ลูกเล่นเก่าของ **ศาสตรมิด** ดีดนิ้วเรียกเปลวไฟ สีดำดวงเล็กๆ ขึ้นมา มันเป็นสิ่งแรกที่เขาเรียนสำเร็จตอนมาถึงหอสังเกตการณ์เมื่อประมาณหกเดือนก่อน และแม้ว่าหลังจากนั้นจะได้เรียนรู้ทักษะที่มีดีกว่าและอันตรายกว่า เขาก็ยังคงภูมิใจกับเปลวไฟ **มิด** นี้

เปะ เปะ เปะ ไชมอนแตะไล่เทียนที่เขาตั้งไว้บนแผ่นหินชนวนเก่า ซึ่งยื่นออกมาจากผนังทรงกลมของห้องใต้ดินเหมือนโตะในห้อง

ทอดลอง ไม่นานแสงสีส้มก็ติด และเริ่มให้ความสว่างแก่พื้นที่กว้างใหญ่นาหุดหนึ่ ไชมอนรู้ว่าไม่ควรดีใจเมื่อเห็นแสงไฟ รู้ว่าควรรักเงามืดชั้นๆ ในคำคืนเดือนตุลาคม แต่เขาก็รักไม่ลง เขาคิดถึงแสงสว่างและความอบอุ่นของไฟ เขายังคิดถึงอาหารคำร้อนๆ ในหมูเพื่อนฝูงด้วย และแม้พยายามอย่างหนัก เขาก็ยังอดคิดถึงครอบครัวไม่ได้...เอ่อ หรือเกือบทุกคนในครอบครัว เขาไม่คิดถึงเจ้าเด็กหน้าใหม่ที่ใครๆ บอกว่าเป็นน้องชายคนสุดท้ายของเขาสักนิด

เปาะ เปาะ เปาะ เมื่อคิดเรื่องเจ้าเด็กกะหรงที่ตอนนี้เรียกตัวเองว่าเชปติมัส ซีป ฟ่านกอยู่อย่างเลิศจุที่ชั้นบนสุดของหอผู้เฒ่าอวดโอ้ไปทั่วว่าเป็นศิษย์เอกของผู้เฒ่าวิสามัญ แย่งตำแหน่งที่ไชมอนไฝฝ้นมาตลอดว่าวันหนึ่งจะเป็นของเขา ไชมอนก็เดือดพล่าน เปลวไฟมืดบนนิ้วโป้งได้พลังจากความโกรธจึงลุกโชนขึ้นในอากาศ เกือบทำให้คิ้วของเขาแหงน

ไชมอนเดินเข้าหาเทียนเล่มสุดท้ายด้วยความหวาดหวั่น เทียนเล่มอ้วนสีขาวตั้งอยู่โดดเดี่ยวสุดปลายแผ่นหินตรงข้ามบันได ไชมอนไม่ได้กลัวเทียน แต่กลัวสิ่งที่ตั้งอยู่ข้างๆ นั่นคือหวักะโหลกอาจารย์ของเขาดอมแดเนียล ไชมอนมือสั่นขณะจ่อเปลวไฟที่ไล่เทียน ภายใต้สายตาลึบจ้องอย่างไม่พอใจของหวักะโหลก จากนั้นเขาก็มองแสงสีเหลืองสว่างขึ้นทำให้เกิดเงาดำเด่นระริกสีกเข้าไปในบ่าตา

ไชมอนตัวสั่น และดึงเสื้อคลุมขนสัตว์สีดำให้กระชับรอบตัว เสื้อคลุมตัวนี้ปักสัญลักษณ์**ศาสตร์มืด**ไว้เต็ม เป็นของเก่าที่อาจารย์ไม่เอาแล้ว ดอมแดเนียลบอกว่าเสื้อคลุมตัวนี้อบอวลไปด้วย**มนตราฝ่ายมืด**

แต่เท่าที่ผ่านมา ไชมอนพบว่าสิ่งเดียวที่อบวลอยอยู่ก็คือกลิ่นเหงื่อเก่าๆ เขายังเจอลูกกวาดชิ้นๆ ติดอยู่ที่ซัปใน ซากแมงมุมสามตัวบีบแบนอยู่ใน ปกเสื้อ และโครงกระดูกหนูตัวหนึ่งในกระเป๋ ไชมอนถอนหายใจ เขา เหลือบมองส่วนที่เหลือของอาจารย์ ซึ่งนั่งพิงเก้าอี้ไม้โอ๊กแกะสลักห่างไป สองสามฟุต คอยเฝ้าทางลงบันไดอยู่ โครงกระดูกไร้หัวทำให้เขาขนลุก ใบน้าสีเขียวน่าเกลียดสองหน้าบนแหวนทองคำวงหนาซึ่งสวมแน่นอยู่ บนกระดูกนิ้วโป้งข้างซ้ายของดอมแดเนียล ก็จ้องมองไชมอนอย่างมั่งร้าย เมื่อคิดว่าค่าคีนอันยาวนานและหนาวเย็นนี้เขาจะมีเพียงกระดูก**มิด**เป็น เพื่อน ไชมอนก็สุดจะหม่นหมอง

พีบ เกียนดับ ไชมอนก้มลงมอง และตกตะลึงเมื่อเห็นว่าตอนนี้ หัวกะโหลกลอยอยู่ในอากาศ ขณะที่เขามองอยู่ โครงหน้าของอาจารย์ ก็ค่อยๆ ปรากฏให้เห็น ดอมแดเนียลกำลังห่อปากในท่าเป่าเทียน

ไชมอนจ้องด้วยความอัศจรรย์ใจ ดอมแดเนียลพยายามร้าย คาถา**หุ้มกระดูก**มาตลอด นับตั้งแต่กระดูกของเขาถูกบรวมนิ่งดูจน เกลี้ยงเกลาดอนเรือ**เวนเจินซ์**จมลงพร้อมลูกเรือทั้งหมด อย่างไรก็ตาม ดอมแดเนียลบอกไชมอนว่า คาถา**หุ้มกระดูก**เป็น**มนตรา**ประเภทที่ร้าย ให้ตัวเองยากมาก ดอมแดเนียลหงุดหงิดเมื่อไชมอนช่วยเขาเรื่องนี้ไม่ได้ **"แกมันมีประโยชน์เท่ากาน้ำชาที่ทำจากช็อกโกแลตนั้นละ ฮีป"** แต่หลังจากได้เห็นดอมแดเนียลล้มเหลวในการ**หุ้มกระดูก**ตัวเองหลายครั้ง ไชมอน ก็เริ่มสงสัยว่าอาจารย์เป็นผู้วิเศษที่ทรงอำนาจและมีพรสวรรค์อย่าง ที่ประกาศตัวไว้ตอนรับเขาเป็นศิษย์หรือเปล่า

แต่อย่างน้อยตอนนี้ ดอมแดเนียลก็ประสบความสำเร็จบ้างแล้ว

ไชมอนมองด้วยความทึ่งปนขยะแขยง ขณะเค้าโครงของหัวกะโหลกค่อยๆ หายไปอยู่หลังใบหน้าบวมจุของดอมแดเนียล หมวกสูงทรงกระบอก ใบเกาของจอมอาคมโผล่ออกมาจากเงามืด และสวมลงเหนือผมบางๆ ตอนนี้ศีรษะของดอมแดเนียลดูสมจริงจนน่าอึดอัด ศีรษะที่ไร้รูปร่าง ลอยขึ้นจากแผ่นหินประมาณหกนิ้ว ก่อนจะหมุนเกือบครบวงจนเจอ โครงกระดูกบนเก้าอี้...กระดูกซึ่งยังไม่ได้หุ้มและเห็นชัดว่าไม่ได้รับความสนใจแม้แต่น้อย ตอนนี้ศีรษะกำลังไปสมทบกับร่าง มันลอยสูงจากพื้น ประมาณสี่ฟุต แล้วเคลื่อนที่อย่างเชื่องช้าไปยังโครงกระดูก จนอยู่ในระนาบเดียวกับกระดูกสันหลังท่อนบนสุดหรือกระดูกแป้นคอ จากนั้นก็ค่อยๆ ลอยลงจนกระทั่งศีรษะตั้งอยู่บนร่างกายอีกครั้ง

ศีรษะหมุนไปรอบๆ และยืมให้ไชมอนอย่างเปี่ยมชัยชนะ

"เยี่ยม" ไชมอนพูด "เหนือชั้นมาก" ไชมอนรู้ว่ววิธีง่ายที่สุดที่จะทำให้อาจารย์มีความสุข เล็กน้อยคาถากลับแก๊งเล็กๆ น้อยๆ อย่างทำให้ผมยุ่งเป็นสังกะตัง คันไนที่ที่น่าอาย หรือที่แย่กว่านั้นคือคันตรงกลางศีรษะพอดี ก็คือประเด็นคำป้อยอให้เต็มที่ แล้ว "เกลี้ยให้เนียนด้วยเกรียง" แบบที่แม่ของเขาคงจะพูด

"มันเทียบไม่ได้เลยกับสิ่งที่ฉันเคยเป็น" เสียงค่อนข้างแหลมของดอมแดเนียลพูด "แต่ฉันจะแสดงให้เห็นให้พวกมันรู้ ฮีป ฉันจะทำ และเมื่อถึงตอนนั้นพวกมันทุกคนก็จะ..." เสียงของเขาแผ่วหายไปในาอากาศยามค่ำคืนที่เย็นขึ้น

"เสียใจ งั้นหรือครับ" ไชมอนจบประโยคให้

ศีรษะพยักหน้าและทำท่าจะร่วงลงพื้น ไชมอนกระโจนไปรับไว้

ได้ทัน ดอมแดเนียลถึงตาใส่เขาอย่างไม่สำนึกบุญคุณ ไชมอนมือสั้น เล็กน้อยขณะบรรจรวงศิระไว้บนกระดูกสันหลังท่อนบนสุดที่แบนกว้าง แล้วรีบชักมือออก เขารู้สึกคลื่นไส้อยู่บ้าง

"ไม่ใช่แบบนี้ เจ้าโง่!" ศิระชะว่า เริ่มโง่งง "กดลงไปสิ ไช้หนุ่ม มันต้องเข้าที่ดีๆ"

ไชมอนกลืนน้ำลายแรงๆ ศิระชะของดอมแดเนียลเย็นเหมือน น้ำแข็ง และแม้ว่าหวัะโหลกที่หุ้มแล้วจะมีเนื้อหนัง มันก็ให้ความรู้สึกละๆ น่ารังเกียจ และไชมอนกลัวว่านิ้วของเขาอาจจะลื่นไถลได้ทุกเมื่อ เขากดศิระชะลงไปอย่างแข็ง จนกระทั่งรู้สึกว่ารานของหวัะโหลกกับกระดูกเป็นคอติดกันแล้ว

คราวนี้สีหน้าดอมแดเนียลแสดงความพึงพอใจ "อู๋ เกือบแล้ว... ไปทางซ้ายอีกนิด... ไซ้ ไซ้... ที่นี้ก็กด ได้การละ! เอ้ ฮีป...จะไปไหน"

แต่ไชมอนไปแล้ว เขาวิ่งไปหาถังเพื่อหาเงิน

เขากลับมาในสภาพหน้าซีดตัวสั่น เจอดอมแดเนียลยืนรออยู่หน้าบ้านได้อย่างใจร้อน จอมอาคมสวมเสื้อคลุมมืดตัวใหม่สุด และกำลังสวม รองเท้าบูตคู่ที่ทนที่สุด แต่ภายใต้เสื้อคลุมนั้น ไชมอนเห็นกระดูกสีขาว กำลังสอดเข้าไปในรองเท้า จึงรู้ว่าหลังริ้วผ้าสีดำนั้นไม่มีสิ่งอื่นนอกจาก โครงกระดูก

"พร้อมไหม" ดอมแดเนียลถาม

"เอ่อ ครับ" ไชมอนตอบ พลังนึกสงสัยว่าเขาควรพร้อมสำหรับอะไร

"ไปเอาคางคกมาตัวหนึ่ง ฮีป ตัวอ้วนๆ นะ แล้วเราจะได้ออก